

HOJA PO DRŽAVNI MEJI, KI TAM NI NIKJER VIDNA

IZVIR SOTLE MED DVEMA DRŽAVAMA

BOŽO JORDAN

Leta 1968 so odprli štajersko-zagorsko planinsko krožno pot (PV 1968/374, 486). Danes je državna meja za KT-6, če je to Macelj (žig pa je že na Hrvaškem), kot je zapisano v prvem ciklostiranem navodilu za hojo. V novem Dnevniku poti piše, da se spustimo mimo cerkve sv. Donata (sedaj obnovljena), prečkamo cesto Rogatec-Žetale in se zagrizemo v strmi gozd nati Macelj. Iz Rogatca je res dobrih šest kilometrov asfaltirane ceste do prelaza Vrh (419 m; zapisano tudi Prevole 426 m), kjer stoji Žerakova domačija (Donačka gora 54) in tu je napol zakrita smerna tabla: Macelj. Mimo hruške junaško stopimo v gozd na stezo - kar brez strahu, saj smo kmalu na širokem kolovozu. Desno po njem navzgor gremo nad grapo. Do razcepa je nekaj markacij, tu pa je pogled na sv. Donata. Desno odidemo po poraščenem kolovozu po severnem pobočju ali po novem, prav tako strmem kolovozu, ki zgoraj pride na položnega, in gremo po njem levo. Oba pipe-ljeta do lovske kočice in nimata markacij. Tu je nekoč stala Pističnikova domačija (ostanek je lesen senik), še vedno pa je tam travnato pobočje in razgled. Pri koči sta dve mizi s klop-mi, kjer se lahko odpočijemo, saj strmali še ni konec.

ZABRISANA MARKACIJA

Od kočice je le nekaj korakov po kolovozu, mor-da cesti - in slaba puščica nas usmeri na star kolovoz, ki ima nato kar dobre markacije (nare-jene so bile 28. VI. 84), na V. Diplavec (707 m). Na vrhu je celo odbita smerna tabla, ki naj bi kazala na KT-6. Sicer si jo lahko sam obrneš v smer, ki ti je všeč. - Dalje hodimo po valovitem slemenu. Bližamo se V. Belinovcu (717 m), kjer se pričnemo spuščati po mladi goščavi.

Pridemo na novejši kolovoz, ki že dolgo ni bil v rabi, le gozdarji so na novo precej označili za posek, tudi tisto deblo, ki nosi redko markacijo. Treba je upoštevati star zapis (12. 9. 80): »V gozdu Maceljna je treba spet paziti na markacije. Pot gre mimo izvira Sotle, sicer pa je dolga in dolgočasna.« Markacije so redke, posebno na kolovozih, na kakih odcepah so res še za silo vidne, če jih ne zakrivajo koprive, zato skrbno pazimo in glejmo.

Pridemo na majhen plani svet, kjer na jugu zagledamo tv stolp na Slijemenu (1030 m), pa Strahinjščico in velike gozdne površine.

Navzdol v gozdu so ogromni oštevilčeni ma-cesni, pa neki napis in redke markacije.

Smo na cesti. Tu je nova smerna tabla: »Izvir Sotle«, na drugi strani na odžagani grči pa enak napis s pripisom 300 m (kaj pomeni m - metri so dvomljivi!), pa še na ogromni »pozab-ljeni« rezervni gumi piše za izvir. Barva je kovinsko rjavkasta.

Obrnili smo se. Oznake za mejo do tu ni.

Na deblo zgoraj smo potem s težavo prebrali: »Donat G«; to bi naj le držalo, ker od tam smo prišli. Srednjega napisa, verjetno enakega one-mu spodaj, ni mogoče prebrati. In tretji, povsem desno, »Sotla«, ki se vidi le, če deblo natanko pregledamo. Širok poraščen kolovoz ima uho-jeno stezo in drži na sever. Nad njim je na ležečem starem debelcu napis »Izvir«, tak je tudi na koncu na kamnu, pa še levo na javoru s pripisom 15 m, pa še stara markacija je tam.

Po stezici se spustimo navzdol in malo desno, pa smo pri izviru. Obložen je in ob njem so trije lončki. Vodica je čista. Pa mizica in klopici sta tudi! Nad njim sta dva mejnika (starejši ima št. 155 in črke MRC ali G, MSD, novejši 18. 7.). Malo desno je na debeli bukvi gozdna oznaka, bel pravokotnik s številko, kar ni oznaka naših gozdarjev. Torej je tu meja. Da je od izvira naprej dokaj lepa steza do novo zgrajene gozdne ceste, pa ne vem, ker potem tisti napisi ne drže. Morda se do izvira mora priti drugje.

OBLAKI NAD SV. GERO

V Hrvatskem planinarju št. 5-6/93 je zapis »Oblaki nad vrhom Sv. Gere« - in tu so tudi bili deževni oblaki, ki so nas gnali nazaj. Doma je že padalo. Dalje v isti številki je sporočilo Ko-misije za poti in markacije, da je bil 17. maja v Trebnjem razgovor med obema komisijama za pota za planinske prehode na jugovzhodni meji s Hrvaško. Če prehod bo, bo potrebno pot bo-lje označiti - že zaradi varnosti in prehoda meje.

Pred dvajsetimi leti je bilo v PV zapisano: »Rinil sem po zaraščenem pobočju in se z nestrp-nostjo bližal narodnostni meji in izviru Sotle. Zelo skromen, plah in tih je ta izvirček sloven-sko-hrvaške rečice. Napil sem se njega sveže vode, pazljivo in važno prestopil z desnega na levi brežič, to se pravi čez mejo, in že sem bil na Hrvaškem.« (PV 1973/158)

Na koncu velja, da raztegnjeno truplo Maclja, pa morda le samo prehod do izvira vrne pre-hojene ure poti z rajsko spontanostjo in tišino, ki kraljuje v njegovih prostranih gozdovih.